

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr.108.951 van 6 juli 2002.
in de zaak A. 123.507/XIV-10.726.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat E. NIAMKE,
 kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
 Louisalaan 203 bus 1

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 11 april 1980 en van Roemeense nationaliteit, op 5 juli 2002 per fax heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van enerzijds de beslissing tot teruggrijping van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 4 juli 2002 en van anderzijds de “beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats” van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van dezelfde datum, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 juli 2002;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op artikel 8 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 5 juli 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op zaterdag 6 juli 2002 om 11.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. NIAMKE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat C. DECORDIER die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

1. Overwegende dat niet wordt betwist dat is voldaan aan de eerste voorwaarde van voornoemd artikel 17, §§ 1 en 2, vermits de repatriëring van verzoeker is voorzien op zaterdag 6 juli 2002 om 18.40 uur, en hij zijn verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend op 5 juli 2002 om 20.13 uur;

2.1. Overwegende dat verzoeker een eerste middel afleidt uit de schending van de artikelen 2, 3 en 74, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van het algemeen rechtsbeginsel “patere legem quam ipse fecisti”, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel, doordat (eerste onderdeel) in de eerste bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het feit dat het Roemeens paspoort van verzoeker in orde is en voorzien is van een binnenkomststempel van 24 mei 2002, waaruit blijkt dat hij op die datum toegang verkreeg tot het Belgisch grondgebied en gemachtigd is om drie maanden op het Belgisch grondgebied te verblijven, en doordat (tweede onderdeel) in de eerste bestreden beslissing enkel wordt verwezen naar artikel 3 van de Vreemdelingenwet zonder nadere specificatie, terwijl verzoeker houder is van een rechtsgeldig paspoort;

Overwegende dat in het bezit zijn van de vereiste documenten zoals dit in casu het geval is, vermits verzoeker houder is van een rechtsgeldig Roemeens paspoort, een noodzakelijke maar geen voldoende voorwaarde is om België binnen te mogen; dat de vreemdeling bij de controle aan de grens de toegang tot het grondgebied kan worden geweigerd, onder meer op basis van artikel 3, eerste lid, 3/, van de Vreemdelingenwet waarnaar de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst in de volgende bewoordingen:

“(…)

Kan geen documenten overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden. Betrokkene kan geen enkel document voorleggen waaruit een gepland verblijf in België blijkt. Wenst geen informatie te verschaffen waar hij zal verblijven of hoe hij zijn tijd hier zal doorbrengen. Ook de duur van zijn voorgenomen verblijf kan hij niet verduidelijken, beschikt over geen terugkeerticket.
(…)”;

Overwegende dat uit het administratief dossier en uit de debatten is gebleken dat verzoeker geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en van de verblijfsomstandigheden; dat de in de eerste bestreden beslissing weerhouden grond tot terugwijzing rechtstreeks voortvloeit uit de Schengenovereenkomst; dat het de bedoeling is dat de grenscontrole kan nagaan wat het doel is van de reis van de vreemdeling en welke zijn verblijfsomstandigheden zullen zijn; dat indien er twijfels over de werkelijke bedoelingen van de reiziger bestaan, de vreemdeling -en dat geldt in casu voor verzoeker- het doel van zijn verblijf en de omstandigheden ervan moet kunnen staven met relevante documenten, zoals bijvoorbeeld private of professionele uitnodigingsbrieven, hotelbesprekingen of precieze adressen; dat verzoeker dit nalaat, zelfs weigert te doen, zodat het eerste middel in geen van zijn onderdelen ernstig is;

2.2. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van artikel 75, § 1, van de Vreemdelingenwet;

Overwegende dat het tweede middel niet is gericht tegen de beslissing tot terugdrijving, doch tegen “de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats”, beslissing die krachtens het bepaalde in artikel 71 van de Vreemdelingenwet enkel aanvechtbaar is door een beroep bij de rechterlijke macht, met name bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar de vreemdeling wordt vastgehouden, en waaromtrent de Raad van State zich derhalve ambtshalve dient onbevoegd te verklaren;

Overwegende dat het tweede middel niet ontvankelijk is;

3. Overwegende dat bijgevolg niet is voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde van artikel 17, §§ 1 en 2, zodat de ingestelde vordering dient te worden afgewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes juli tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. Kamervoorzitter,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	staatsraad,
		griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.